„Un roman fantasy epic și o carte care te ține cu sufletul la gură, *Visul regilor* le are pe toate: intrigi, romantism și personaje pe cât de interesante, pe atât de îndrăgite. Cu o lume fantastic construită și o intrigă captivantă, iubitorii de fantasy nu vor dori să rateze cel mai nou roman de succes semnat de Hinck."

— Tosca Lee, autoare de bestsellere *New York Times*

„O reinterpretare magnifică a poveștii lui Iosif, *Visul regilor* este o poveste care vă va oferi o perspectivă nouă asupra unora dintre cele mai profunde adevăruri ale vieții. Inventivă, evocatoare și puternică, aceasta este o lectură de neratat."

— James L. Rubart, autor prezent în The Christy Award® Hall of Fame

„O altă bijuterie în coroana literară a lui Sharon Hinck, plină de personaje fascinante și de o lume fantastică de vis. Bucurați-vă de ea!"

— Kathy Tyers, autoarea seriei de romane *Firebird*

„O lume plină de culoare și gânduri strălucite, cu personaje profunde aflate în căutarea supremă a adevărului și a vieții. *Visul regilor* îndeamnă inima să găsească adevărul în viața reală – un Creator care încă vorbește cu Duh și adevăr prin inimile și visele noastre."

— Angela Castillo, autoare a zeci de cărți, printre care *The River Girl's Song*

„Pericol. Intrigi. O dulce poveste de dragoste. Iar când adaugi și o analogie spirituală, obții o adevărată capodoperă… ceea ce este exact *Visul regilor*. Mi-a plăcut în mod special călătoria emoționantă a lui Jolan, pentru că cine nu a fost dus măcar o dată în viață într-un loc în care nu și-a dorit să ajungă? Apoi îl avem pe loialul Kamor, un erou de-a dreptul cuceritor, care reprezintă mult, mult mai mult decât o simplă masă musculară. Cu evoluții grozave ale personajelor și o poveste care te va ține în suspans, nu vei dori să ratezi cea mai recentă carte a autoarei Sharon Hinck!"

— Michelle Griep, autoare premiată cu Christy Award® pentru *Lost in Darkness*

„Sharon Hinck a rescris o povestire biblică plină de imaginație în *Visul regilor*, o adăugire valoroasă la genul fantasy creștin.

Povestea lui Hinck o urmărește pe Jolan, o tălmăcitoare de vise care este răpită și vândută unei națiuni inamice. Plină de aventură, intrigi politice și personaje unice, aceasta este o poveste pe care cititorii o vor savura. Autoarea presară o mulțime de răsturnări de situație pentru a-i ține pe cititori în suspans. Hinck poate fi mândră de acest roman. Este o aventură cu adevărat captivantă."

— Jill Williamson, autoare premiată cu Christy Award®
pentru *By Darkness Hid*

„Intrigi de palat, negustori necinstiți și pericol la tot pasul. *Visul regilor* m-a atras într-o nouă lume fantasy glorioasă, pe care nu am mai vrut să o părăsesc."

— James R. Hannibal, autor premiat al *Wolf Soldier*

„A fi cufundat într-o poveste de-a lui Hinck înseamnă a fi ținut într-o tensiune magnifică între ceea ce este comun și recognoscibil și ceea ce este inedit și imprevizibil. Cititorul ei călătorește în siguranță în acest dezechilibru pentru că această lume, lumea în care se desfășoară *Visul regilor*, este populată de personaje autentice. Cu toții visăm. Cu toții ne întrebăm ce ar putea însemna visele despre noi sau despre lumea noastră."

— Patti Hill, autoarea cărții *Out of the Silence*

„*Visul regilor* este amestecul perfect de fantasy, credință și amuzament. Deși povestea de la care pornește autoarea îți va fi familiară, ea o îmbogățește cu noi concepte, intrigi și suficient romantism cât să te facă să dai pagină după pagină. Plină de înțelepciune și mult suflet, aceasta este o poveste care îi va provoca pe cititori să descopere modul în care Creatorul poate folosi orice circumstanțe pentru gloria Sa."

— John W. Otte, autorul trilogiei *Failstate*

„Asemeni unui mozaic superb, această poveste tandră a unei femei sfâșiate între trecutul și viitorul ei încrustează fragmente din familiar într-o lume vibrantă, plină de fast și intrigi. Rezultatul este o poveste complet captivantă, care aduce un suflu nou și modelează cioburile suferinței în frumusețea neașteptată a unei bucurii reînnoite."

— Chawna Schroeder, autoarea cărții
The Vault Between Spaces

VISUL REGILOR

Sharon Hinck

VISUL REGILOR

Traducere de Timeia Pop

CASA CĂRȚII
Oradea, 2026

Copyright © 2022 by Sharon Hinck for *Dream of Kings*
Ediția originală a fost publicată în limba engleză, cu titlul *Dream of Kings* by Sharon Hinck, de Enclave Publishing, un imprint of Oasis Family Media.
Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții, Oradea. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Visul regilor
Sharon Hinck
Copyright © 2026 Casa Cărții
Casa Cărții, Oradea
OP 2, CP 30
410670, Oradea
Tel.: 0359 800 333; 0728 874 975
E-mail: info@ecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HINCK, SHARON
Visul regilor / Sharon Hinck ; trad. de Timeia Pop. - Oradea : Casa Cărții, 2026
ISBN 978-606-732-342-9
I. Pop, Timeia (trad.)
821.111

Traducerea: Timeia Pop
Corectura: Mirela Ștefan
Tehnoredactarea și coperta: Roxana Bochiș

1

„Chemarea tălmăcitorului de vise este una spre solitudine. Trebuie să trăiești o viață pusă în slujba celor care îți caută ajutorul. Nu ceda niciodată ispitei de a folosi darul în folosul tău."

– *Cronicile darurilor*, capitolul 10, pagina 315

Visele mele îmi șoptiseră toată viața, dar în ultima vreme țipau – țipau ceva urgent, dar fără să-l pot deslușI.

Am alungat ceața somnului, zguduită de ultimul vis. Degetele îmi bâjbâiră după pana și călimara de pe masa de lângă pat. Până ce am netezit hârtia și am mâzgălit primele cuvinte, imaginile se disipau deja, asemenea brumei dimineții pe un geam. *Amintește-ți.* Cu mâna tremurândă, am scos cu greu la iveală o imagine din ceața minții mele. Am notat cuvintele, cu un scris tremurat: Coroană. Argint. Rubin. Cerc subțire. Strălucitor. Ce putea să însemne?

Odată ce am scris fiecare detaliu, am tamponat cerneala și am adăugat foaia la teancul tot mai mare. Răsfoind notițele strânse în ultimele săptămâni, sudoarea rece mi se adună broboane pe piele. Mulți curteni veneau la mine pentru darul meu, iar răspunsurile mele linișteau, sfătuiau și încurajau. Dar asta era altceva. Aceste vise, încărcate de ideea de putere și țel, mă răscoleau până în străfundul sufletului. Întotdeauna îmi fusese greu să mă simt

în largul meu printre bresle, să îmi găsesc un loc al meu. Dacă cineva ar fi aflat despre aceste semne, bruma de îngăduință pe care o câștigasem s-ar fi spulberat.

Am ridicat privirea, încruntându-mă la portretul meu atârnat deasupra mesei. Un dar din partea Marelui Domn pentru serviciile mele, pictura era exagerat de măgulitoare. Artistul îmi mărise ochii, în loc să arate cum o pleoapă îmi era ușor căzută – o urmă a unei boli din copilărie. Niciun pistrui nu păta pielea acestui chip zugrăvit al lui Jolan, tălmăcitoarea de vise, iar până și nasul meu cârn fusese alungit și înnobilat. După atâția ani dedicați dezvăluirii adevărului, falsitatea acestei reprezentări îmi provoca doar lehamite. Rolul meu ca tălmăcitoare de vise nu merita o admirație nesinceră. Da, locuiam într-o aripă a palatului, dar mă vedeam mereu ca pe o slujitoare – a Marelui Domn, a curtenilor și chiar a celui mai umil țăran. Văzusem ce se poate întâmpla cu un tălmăcitor de vise care își uită menirea.

Măsuța mea din lemn îmi batjocorea încercarea de smerenie. Puțini copaci creșteau în ținutul nostru nordic, iar aceia erau piperniciți și prețioși. Niciun fermier sau negustor nu și-ar fi permis un asemenea lux. Ei își făureau mobilierul din trestii împletite sau piatră cioplită. Îmi puteam spune că sunt o slujitoare. Puteam să întrezăresc pericolul puterii și să mă feresc de el. Și totuși, odaia mea confortabilă, tabloul și mobilierul din lemn mă acuzau.

O bătaie timidă se auzi la ușă.

— Intră, am spus cu voce răgușită, încă grea de somn.

Balamalele scârțâiră, iar lemnul gemu. Un val de aer rece pătrunse înăuntru, aducând-o cu el pe ucenica mea, Beja. O haină matlasată îi ascundea silueta subțire, iar mănușile fără degete îi înveleau mâinile, permițându-i să lucreze și totodată să se apere de frigul din încăperile palatului. Ținea un coș mare, legat cu o fundă festivă.

— Doamna mea, Cimeran a trimis acest dar și întreabă dacă veți lua prânzul cu el astăzi, în salonul însorit.

Am zâmbit și am scos pe rând lucrurile din coș: o miniatură a grădinii palatului pictată pe un medalion de cupru, o eșarfă moale din lână și o elemură perfectă.

— În numele cerului, unde a găsit pe cineva capabil să cultive elemur în miezul iernii?

— Deci să-i spun că acceptați prânzul? Privirea ei se opri asupra fructului galben, iar buzele i se umeziseră.

— Desigur. Și uite, o împart cu tine.

Am rupt cu grijă poama și i-am dat jumătate. Am savurat în tăcere aroma dulce-picantă. Beja părea atât de tânără, ca toți noii tălmăcitori de vise. Nu că eu aș fi fost mult mai în vârstă. Mă apropiam de vârsta de treizeci de ani și probabil trăisem mai puțin de o cincime din viață. Noi, norgardienii, eram trainici și longevivi. Și totuși, erau zile când frigul îmi pătrundea în oase, intrigile constante de la palat îmi apăsau inima, iar efortul emoțional pe care îl depuneam în munca mea mă făcea să mă simt bătrână. Nici nu mai țineam minte de când fusesem și eu atât de tânără și inocentă precum ucenicele din breasla noastră.

Am scos o rochie simplă din lână verde pestriță.

— Ce avem azi în program?

— În afară de prânzul cu Cimeran? Beja îmi făcu cu ochiul, iar obrajii mi se încălziră. De ce trebuia toată curtea să fie atât de interesată de relația noastră? Sfatul Breslelor se întrunește azi, iar mai-marele breslei tălmăcitorilor v-a rugat să vă ocupați de câțiva dintre căutători, cât timp el este ocupat acolo.

În timp ce îmi reamintea programul zilei, mă ajută să mă îmbrac și îmi împleti părul, răsucindu-l pe creștet. Eram recunoscătoare pentru culoarea castanie a cosițelor mele – perfectă pentru dorința mea de a trece neobservată. La fel și pentru mantaua care mă apăra de frigul iernii neîncetate. Saloanele centrale ale palatului erau încălzite cu pietre de colit cu vinișoare roșii, care ardeau în vetre. Dar colitul era scump, așa că aripile exterioare, aparținând unor bresle oarecare, foloseau cât mai puțin posibil. Gerul din plină iarnă se strecura prin fiecare crăpătură.

— Ați putea măcar să purtați medalionul de la Cimeran, spuse ea. Beja îmi aranjă o ultimă șuviță de păr.

Am clătinat din cap.

— Îl voi purta la prânz, dar nu în timpul întrunirilor.

— Știu, știu, făcu ea dându-și ochii peste cap. Visele merită toată atenția. Dar tot cred că și tălmăcitorii de vise se pot bucura de niște podoabe.

Ea își netezi cu mâna frumosul guler al tunicii ei de ucenică. Biata fată. Când darul ei fusese descoperit, ea venise la palat cu ochi strălucitori și fusese pusă numaidecât în grija mea, cea mai puțin sofisticată dintre tălmăcitoarele de vise.

— Bucuria vine din a ajuta fiecare om. Asta îmi este suficient.

Oare chiar mai credeam asta, când în mine stăruia un gol dureros, ca o scobitură săpată în zăpadă de un vânt aprig?

Mi-am îndreptat umerii.

— Vei înțelege curând. De fapt, cred că mâine ai putea încerca să tălmăcești visele unuia dintre vizitatori. Hai să verificăm în catastiful cu rânduieli.

Chipul i se lumină precum candelabrul cu o sută de lumânări din sala de ospăț a Marelui Domn. Împreună am cercetat îndelung lista, oprindu-ne asupra fiecărui nume și a fiecărei nevoi.

— Sunt pregătită? întrebă Beja.

Neliniștea i se aprindea și i se stingea pe chip, asemenea flăcărilor aceluiași candelabru, pâlpâind în bătaia curenților. Oare am fost vreodată atât de tânără? Atât de arzătoare și plină de nerăbdare?

— Nu-ți face griji. Voi fi lângă tine. Dar voi interveni doar dacă îmi ceri. Te vei descurca, fii liniștită!

Am mers împreună la micul-dejun. Mi-am lăsat în urmă notițele – și visele neliniștitoare – păstrând în minte doar darurile lui Cimeran și bucuria lui Beja.

După micul-dejun, un ucenic din breasla tămăduitorilor se furișă pe lângă noi și îi făcu semn lui Beja să-l urmeze. Cu un cuvânt de scuză, ea îl însoți, îndepărtându-se din raza auzului meu. Aruncând ocheade și agitându-și mâinile, el îi spuse ceva ce, în mod vădit, socotea de mare însemnătate.

Din politețe, mi-am întors ochii de la discuția lor încordată și am cercetat priveliștea dincolo de fereastra sălii de mese. De

pe suprafața Lacului Palatului se înălțau spre cer turle de gheață strălucitoare, în nuanțe de violet și albastru, plămădite de vântul înălțător. În copilărie, obișnuiam să întind o pătură deasupra capului în zilele când vântul acela sufla cu putere, țipând de încântare când mă smucea în aer. Iarna, aceleași vânturi ridicau umezeala în văzduh, alcătuind un ținut fermecat, atât de viu, încât îți copleșea privirea. Negreșit, această frumusețe era o mică umbră a ținutului Înzestrătorului, căminul în care, într-o zi, aveam să-L întâlnim. Am tresărit la acest gând. Dacă nici acolo nu aveam să-mi găsesc locul?

Beja se strecură pe bancă, alături de mine.

— Despre ce era vorba? Mi-am frecat ochii și am clipit de câteva ori, ca s-o pot vedea limpede după ce privisem îndelung turlele scăldate în lumină.

— Gorith se crede iscoadă și vrea să facem schimb de informații despre breslele noastre. Mă mir că unuia ca el i s-a dat darul atingerii vindecătoare. Nu-mi pot închipui că e un câștig pentru breasla lor. I-am spus să-și vadă de treabă.

Indignarea ei îmi smulse un zâmbet.

— Bine faci că rămâi statornică și nu dai curs bârfelor. Am sorbit ultima înghițitură din cana mea de quoca fierbinte. Băutura aceea bogată și cremoasă făcea zilele de iarnă mai ușor de îndurat.

— Dar el zice că a ști înseamnă putere.

Am lăsat cana jos, cu un zgomot înfundat. De ce alerga toată lumea după putere?

— Credincioșia și loialitatea sunt adevăratele puteri. Ele întăresc omul și întreaga comunitate.

— Zice că secretele aduc influență și de aceea tălmăcitorii de vise sunt periculoși.

Periculoși? M-am încordat.

— Nu suntem singurii care află tainele oamenilor. Breasla tămăduitorilor, bunăoară, cunoaște multe lucruri intime. Iar zidarii știu până și cele mai mici amănunte ale caselor oamenilor. Ține-te de chemarea ta și păstrează-ți tainele pentru tine, și nu vei greși.

Beja încuviință.

— N-am să uit. Dar acum am întârziat la întâlnirea ucenicilor.

Se grăbi să plece, iar eu am urmat-o mai încet. Până acum, se ținuse departe de ispitele intrigilor de la palat. Oare aveam să reușesc s-o păzesc? Sau avea să înceteze să-mi mai asculte sfaturile? Gândul acesta făcu să mi se întoarcă în stomac quoca de la micul-dejun.

De obicei, odaia liniștită în care îi primeam pe căutători îmi reda pacea. Dincolo de ferestre, o nouă furtună de zăpadă se învârtejea, ascunzând turlele strălucitoare din depărtare. Deși mantaua îmi era căptușită cu puf de gâscă, priveliștea mă făcu să tremur. Am așezat pe măsuța joasă dintre cele două scaune un vas de încălzit și am aprins în el bucățele de colit. O lumină chihlimbarie se revărsa din pietre, răspândind în încăpere o mireasmă ușor picantă și afumată, împreună cu o căldură blândă – într-o cameră lipsită de podoabe pe pereți, fără nimic care să abată atenția de la împărtășirea viselor. Am tras aer adânc în piept de câteva ori, să mă liniștesc, după care m-am pus să aștept primul vizitator.

Ori de câte ori cineva din Norgard se trezea din somn tulburat ori cuprins de teamă, era binevenit să vină la noi să ceară ajutor. Dacă starea de neliniște revenea cu insistență, era de obicei un semn că trebuia să-și facă degrabă vreme de o întâlnire cu un tălmăcitor de vise. Aproape nimeni din ținutul nostru nu-și amintea visele; și mai puțini erau cei care le puteau desluși înțelesul. Unii veneau chiar din sate îndepărtate, căci puțini aveau un tălmăcitor în apropiere. Erau zile când tânjeam după o viață simplă, de la sat. Dar breasla mă socotise printre cei mai iscusiți tălmăcitori de vise, țintuindu-mă la palat cu o măsură de răspundere pe care nu mi-o dorisem.

— Înzestrătorule, fă-le cunoscută nevoia, am rostit rugăciunea învățată pe de rost. Dăruiește-le pricepere. Numai Tu cunoști toate lucrurile.

Am fost ispitită să-L întreb despre propriile mele vise tulburătoare, dar ușa se deschise înainte să apuc. O tânără păși înăuntru, mergând în vârful picioarelor, înfășurată într-un șal gros. Cercetă încăperea cu neliniște, apoi trase un scaun mai

aproape de vasul cu pietrele de colit strălucitoare, ferindu-se de privirea mea.

— Cu ce te pot ajuta? Deși am vorbit cu o voce blândă, ea tresări la cuvintele mele. Era limpede că nu mai ceruse ajutorul unui tălmăcitor de vise până atunci. Nu te teme. Uneori, Înzestrătorul ne trimite un vis care…

— Tocmai asta e problema! Bărbia i se ridică brusc, lăsând să i se vadă ochii tulburi, plini de lacrimi nevărsate. Îmi amintesc doar o singură imagine, dar a fost îngrozitoare. De ce ar trimite El…

Își înghiți un suspin. Aș fi vrut să-i pot lua durerea, spaima.

— Îmi pare rău că visul tău te-a tulburat. Uneori, când vorbim despre ceea ce am văzut, imaginile își pierd puterea de a ne înspăimânta.

Încurajarea era o parte însemnată din ceea ce ofeream, iar răbdarea trebuia să fie nemăsurată. Am așteptat în tăcere ca tânăra să-și adune gândurile. În acest timp, am închis ochii. Imagini revelatoare îmi străbătură mintea. Un elan bătea din copite și spumega, apoi se năpusti peste un lac înghețat. Gheața trosni, se sfărâmă, iar fiara se zbătu, până ce se cufundă în adâncurile înghețate.

Am deschis ochii.

— Spune-mi ce ai simțit când elanul a dispărut.

Ochii i se măriră, albul strălucind în jurul irișilor.

— Da! Îmi amintesc acum. Era un elan. L-ați văzut? Mi-au spus… dar nu credeam… cum ați…

I-am cuprins mâna.

— Visele pot fi tulburi și înfricoșătoare. Unele m-au neliniștit și pe mine.

Mi-am mușcat buza, dorindu-mi să nu fi rostit acel gând. Slujba mea era să mă ocup întru totul numai de persoana în cauză.

— M-a tulburat noapte de noapte, chiar și atunci când nu-mi aminteam ce am visat. Nu știu ce înseamnă. Oare cineva drag mie va cădea prin gheață? Este un semn de moarte?

Rămase fără suflare și își strânse șalul mai bine pe umeri, iar în ochii ei se așternu umbra deznădejdii.

— Când au început visele?

Întrebarea mea o aduse cu picioarele pe pământ.

— Acum câteva săptămâni.

— S-a schimbat ceva în acea perioadă?

Fruntea i se încreți.

— Soțul meu a început să se sfătuiască cu Norge. Tăbăcarul vrea să devină tovarăș de negoț cu el și să-l trimită cu piei până în nordul îndepărtat.

— Soțul tău a avut vreun vis?

Clătină din cap, încă încruntată.

— El nu visează.

—… sau nu și le amintește, am murmurat. Ai dreptate să te îngrijorezi. Visul tău este un avertisment de primejdie.

Femeia începu să respire sacadat.

— Atunci… adică, cine? Se poate opri?

Am tras aer în piept încet, nădăjduind s-o ajut să facă și ea la fel.

— Înzestrătorul nu ne trimite vise ca să ne tulbure, ci ca să ne întoarcă privirea spre El. Uneori ele avertizează, dar dacă luăm aminte, acestea nu sunt o vedenie a unui destin de neschimbat.

Destin de neschimbat. Cuvintele din capitolele de îndrumare pentru tălmăcitorii de vise îmi alunecară prin minte ca niște tentacule de gheață, și îmi veni în gând teancul de notițe de pe masa mea. Mi-am alungat teama.

Lumina colitului încălzea nădejdea din ochii celei venite.

— Ce ar trebui să fac?

— I-ai spus soțului tău?

Genele i se lăsară, ascunzându-i privirea.

— Nu voiam să par ridicolă.

— Te va asculta?

Își ridică ochii spre mine.

— Da. Cred că da.

Am încuviințat.

— Atunci ai răspunsul. Când va ajunge în fața unui lac înghețat, în călătoria lui, va ști să nu se încreadă în gheață.

Se ridică.

— V-vă mulțumesc. O prietenă din sat mi-a spus că ați ajutat-o, dar nu mi-am dat seama… cum aș putea să vă arăt recunoștința mea?

Am condus-o până la ușă.

— Darurile noastre se oferă fără plată. Mă bucur că ți-am putut fi de folos.

După ce plecă, m-am rezemat de zid, oftând ușor, cu mulțumire. De-aș fi putut trăi mereu în astfel de clipe. Să ajut, să slujesc, să fiu de folos în liniște, neîmpovărată de intrigile curții și de lupta pentru rang ce pătrundea prin aceste ziduri.

Beja își strecură capul pe ușa întredeschisă.

— Doamna mea, Sfatul Breslelor începe într-un ceas. Vi se cere prezența.

— Mie? Numai mai-marii breslelor iau parte la Sfatul Breslelor.

Își coborî glasul, iar un tremur îi umbri vorbele.

— Mai-marele tălmăcitorilor s-a îmbolnăvit. Vindecătorul se teme de o otrăvire.

Deodată, vântul izbi gheața de ferestrele odăii, iar eu m-am pomenit că sunt elanul acela, zbătându-mă în timp ce luciul lacului trosnea sub mine.